

Tscherning: Det forekommer ogsaa mig, at den ærede Indenrigsminister har stillet Sagen ganske simpelt, at det her stillede Spørgsmaal, under de nuværende Omstændigheder, er af en mere underordnet Natur, og at Hovedfejlen ligger hos den, der oprindeligt har skaffet en Gjenstand sat i Værk, som var saa aabenbar urigtig.

A. Sæge: Dersom flere ærede Medlemmer skulde dele min Mening, vil jeg forsøge ved 3die Behandling — da det er blevet forsømt ved denne — at bringe i Forslag; at 780 Rd. under III. 2, til Jernbaneræsenet udgaae. Det er nemlig en Gave, eller hvad man vil kalde det, til det Rødeskild-Korsørste Selskab til Hjælp til dets Udgifter, i Anledning af Tilsynet med Banen, men det har stedse forekommet mig, at det maatte være Statskassen uvedkommende at bidrage Noget hertil, da det er en ligefrem Byrde, som hviler paa Selskabet, og som Statskassen ikke bør afholde. Jeg troer heller ikke, at der kan være særlig Anledning til at vedblive med Udgifter, som man ikke er absolut nødt til at bære, til dette Jernbaneselskab; thi Staten har allerede havt meget betydelige Udgifter til Tilsynet fra den Tid, Banen skulde have været aabnet, og den vil fremdeles have dem indtil den Tid, da den bliver aabnet, hvilket Tidspunkt jo endnu er ubestemt.

Indenrigsministeren: Den Udgift, der allerede i forrige Aar her bevilgedes til den korsørste Jernbane, er fremkommen paa Grund af, at Jernbaneselskabet overtog den meget større Udgift til en ny Hovedcontrolleur ved Banen; man fandt det i forrige Aar billigt, at Staten da kom Selskabet noget til Hjælp ved at afholde en Udgift til de for denne Controlleur constituerede Embedsmænd ovre i Hertugdømmet Holsteen, og jeg troer ikke, at Forholdet paa nogen Maade har forandret sig, thi, saameget der end klages over Forsinkelsen af Banens Aabning, saa er det dog ganske vist, at Selskabet i saa Henseende er i en uheldig Stilling, og at det vilde være i højeste Grad ønskeligt for det, at Banen kunde aabnes jo før jo hellere.

Grundtvig: Jeg vil blot bemærke, at,

dersom jeg skulde erkende, at der var den allerminste Grund i Ministeriets Paastand om, at en Minister skulde kunne være fri for Ansvar, naar han havde en kongelig Resolution og en Statsraadsbeslutning for sig, saa maatte det heller slet ikke være sandt, hvad jeg dog mener er unægteligt og ubestrideligt, at efter vor Grundlov kan ingen nok saa underordnet Embedsmand eller Militair være fri for Ansvar, naar han udfører en aabenbar mod Grundloven stridende Handling, om han end har baade en kongelig Resolution, en Statsraadsbeslutning og alle sine Foresattes Befaling dertil. Grundloven siger udtrykkeligt, at Enhver, som byder en Befaling, der gaar ud paa at tuldkaste Forsætningen, eller at gjøre Noget, som udtrykkeligt forbydes i Grundloven, skal bære Ansvar for enhverformhelst Befaling, han i denne Henseende adlyder, den komme fra hvem den vil. At dette dobbelt, ja tiobelt maa være Tilfældet med en af Ministrene, mener jeg er soleklart, og fra Rettens Side kan det ikke gjælde, enten det er Stort eller Lidet, Talen er om, naar det er aabenbart lovstridigt.

Ingen flere begjærede Ordet, og Forhandlingerne vare altsaa sluttede.

Ved den derpaa foretagne Afstemning, forinden hvilken Formanden dog bemærkede, at Indenrigsministerens Undringsforslag til § 2, 3 t. 1. var frastødet, blev:

1) Forslag af Indenrigsministeren (tiltraadt af Udvalget): Mellem Nr. 1 og 2 indskydes ad n. 2. Til Landræsenets Fremme Rd. 2,500. vedtaget eenstemmigt med 63 Stemmer.

Forinden Afstemningen over

2) Forslag af Indenrigsministeren (tiltraadt af Udvalget, dog med Forbehold af Statskassens Ret imod Geheimeraad Tillisch, der som Indenrigsminister har givet Indquarterings-Ordren): ad y. Godtgjørelse til Dvøense Commune for havt ordinair Indquartering af 2 Escadroner af det 1ste Dragonregiment i Aaret 1854 Rd. 5,450.